



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

hemiar regis filius. Viuebat in corde Iohannis vulnus, & recruduit obducta cicatrix, de abducta filij coniuge: Ideo quanta potuit machinabatur ad humiliandam Imperatoris Ludouici domum. Quo tempore dux Saxonia Ericus arcem Linoxo de manu militarium, qui tenuere, redemit: quia sermo erat in ore omnium, inde fieri excursiones & latrocinia. Illi accepta pecunia, terram palustrem in Darsing sunt mercati: vbi veterem questum instituentes, à dominis Magnopolensibus, & duce Luneburgensi Ottone, propulsi sunt & effugati de terra. Ludouicus autem Imperator, cum ad mēsam haberet burgauum de Nureberga, qui illum comiter solebat adire, sensit ex more veneni punctiones: quod ei, vt ferūt, non tum primum accidit: Crebrius enim hac arte tentatus, ad vomitum se prouocans, euasit periculum: Sed tum vomitus prodesse non poterat, superante vi toxici: Ad venationem confurgit, vt agitato & incalescente corpore, venenum superaretur. Ibi cum vrsum sequeretur fugientē, equo delapsus, grauiter laeso corpore, peruenit ad extrema: Compunctus tamen corde, breui efflauit spiritum, regio fastigio tumulatus est in Monaco.

CAPVT XXIII.

Henricus interim Holsatia comes, vir ad arma natus, postquam in Dania Martem fatigauit, peruenit in Suediam: ibiq; diu regi militauit, vt etiam arces in eo regno mereretur: Calmeren vocant fortalitium, quod à rege tenebat. Phinni rebellionem regi suo ostenderunt: Mittitur Henricus à rege ad gentem edomandam: Transierat ille cum exercitu locum Exasteen, vbi tum claruit domina Birgitta, opinione sanctitatis, etiam viuens iam celebris, spiritu prophetia multis multa prænuncians. Commonetur Henricus adire sanctam feminam,

foeminam, & belli exitum perscrutari: Non recusauit. Vbi venit in conspectum, interpellata respondit humiliter. Si vis, inquit, terram arbitrio tuo subijcere, inermis ingredere. Potuit spiritu commonita intelligere, quod mansuetudine populus facile flecteretur: neque tamen negauit id armis fieri posse. Henricus conuersus ad circumstantes suos: Hac, inquit, mulier huius est nationis: nihil ad eam pertinebit, si pereamus: arma quae ferimus, vertamus in hostes. Ita contempto eius consilio proficiscitur: armis gentem subegit, & in pace reuertitur. Auditi iam dudum grauissimum esse bellum inter reges Angliae atque Franciae: quod mortuo sine prole mascula, rege Franciae, proximus sanguine agnatus, coronam occuparet: quam rex Angliae, coniugem tenens filiam defuncti regis, sibi putauit deferendam. Henricus comes, pro robore & inuicta virtute Ferreus ceptus dici, eò contemdit, regis Angliae Eduardo militauit. Grauissimum tum imminebat praelium, cui ambo reges aderam. Regem autem Franciae sequebantur, Iohannes Bohemia, licet iam cecus, Petrus Nauarra, & Bisantius Maioricarum reges. Cruentus diu Mars volitabat. Casus Iohannes rex Bohemia, qui ubi fortunam suae partis audierat inclinare, ductorem suum interpellat, ut se eò dirigeret, quo confertissimi hostes pugnarent: ibique fortissimè pugnans cecidit. Adolphus dux Lotharingiae, Ludouicus comes Flandriae, uicinerunt: Rex ipse Franciae captus, per manum, ut ferunt, Henrici comitis Holsatiae, qui copias ducitabat, ad Eduardum protrahitur. Sed Franci regem suum captum negant: alioqui bello finis esset, quod multa deinde tempora durauit: Fugisse fatentur. Alij regem Bohemiae Iohannem duabus catenis aureis, quas collo gerebat, ab Henrico captum, extractumque, acie ferunt: Sed inuidis se his

se Anglos gloria fortis viri, in manibus Henrici regem ferunt extinxisse. Hoc tamen certum est, Henricū Holsatiam eam in pralio nauasse cum suis militibus operam, ut regi Anglia in reliquum percharus esset, acceptis ab eo literis, ut Henricus cum omni posteritate annuas acciperet à rege quadringētos aureos maiores, (Nabulos vocant) si modo per singulos annos ille, sui que, regi sua presentarent obsequia. Hoc enim tempore compertū est, nostra aetate, Henrici Ferrei successores pretendisse literas, & intercedente transactione, inde diū controuersiam continuatam expirasse. Multa sunt apud Anglos de virtute, fide, constantia huius viri, rebus gestis, præclarate testimonia: quorum quadam commemoratione digna subnectemus.

CAPVT XXIII.

Henricus, cognomento Ferreus, comes Holsatiæ, quandiu regi Anglia militaret, regi pro virtute semper fuit commendatissimus. Vrebat id Anglicorum aliqui inuida gentis oculos, quod alienigena charior esset regi indigenis. Insidys perinde sæpè expeditus, ut subuerteretur, sed euasit per industriam: nam circumspectio singularis, & militare robur, & Deus innocentia & fidei amator, illum eripere malis. Iniuriam facientes Anglici, primi venerunt ad querimoniam apud regem: sed ille sua gentis morem non ignorans, oclusas aures habuit accusationibus Henrici. Aberat Eduardus aliquandiu, & in arce manebat Henricus, ubi erat & regina: Delatores reginae suggerebant: Hunc, inquirunt, Saxonem Teutonicum rex multis prætulit nobilibus Anglicis, quem quis credat esse nobilem, tam longè seruiantem? Suggesterunt mulieri, ut de leone periculū faciat, quem rex tenebat inclusum. Ferunt bestia internoscere nobi-